

Toch thuis.

zóó ging d'r hart weer te keer van vermoeienis en emotie. Maar ze maakte zich niet ongerust. Ze was nou weer thuis, bij d'r eigen, en een baas, die haar d'r weer uit kreeg, hoor.

Toen ze in de kamer kwam, zag ze het eerst Arend boven het kastje.

Verwonderd, waar ze zo lang geweest was, keek hij op d'r neer, ja, of ie zoo z'n hoofd zou gaan schudden over d'r weggaan.

„Ja, Arend, kijk jij maar strak, 't was dom van me. Maar nou ben 'k er weer Arend en nou ga 'k niet van je weg meer, nooit meer.”

En ze veegde gauw de stof van 't portret, zoover ze er zóó bij kon.

Hadden ze warempel het naaimessien in den hoek gezet en 't moest voor 't raam! Dadelijk zeulde ze het er heen. Toen eerst de klok opwinden.

„Tik—tak, tik—tak,” ging ie weer goedigzwaar.

Ja, nou voelde ze het heelemaal goed, dat ze weer thuis was. Ze liep even door het keukentje, het achterkamertje, groette alles vol zalige vreugde; hier een veegje, daar even verschikken, dan een gedachtetje. Maar ten slotte was de emotiekracht verbruikt. Ze móest even gaan zitten, voelde plots weer, dat ze toch oud was, heel oud en zwak, niets meer waard. Ze begon plots te beven over al d'r leden. Alles vervaagde in droomerigen schemer. Vreemde geluidjes begonnen te gonzen in d'r oor, of ze onder water was. En hoog in d'r keel begon d'r hart te hameren met bonzende slagen, die voorttrilden en -klonken door d'r heele lichaam. Ademen ging slechts met heele kleine teugjes. Even voelde ze nog, dat ze vreemd begon te snikken met korte geluidjes, zonder dat ze er iets aan kon doen. Zoo voelde ze zich wegzakken met zuchtend gesuis of ze viel, prikkelend door alles heen. . .

„Waar die ouwe nou toch blijft,” zei Aal, toen ze het eten op tafel had. „Dat me die aap ze ook heeft laten gaan, wie weet, waar ze nou zit. Ze kon al lang weer terug zijn, begrijp ie dat nou?”

„Zeker hier of daar aangeland,” bromde

Aal, die zich haastte om nog tijd voor een dutje over te houden.

Maar Aal was niet gerust. Piet moest er op uit, om te zoeken. Na een poosje kwam hij terug: d'r niet gevonden. Toen na het eten Aal de straat op. Zoekende kwam ze in de buurt van het hofje. „Verbeeld je, dat ze daar is,” dacht Aal. En opeens kwam het met zekerheid, ze begreep zelf niet hoe, in d'r, dat ze daar was, vast en zeker. Ze kon zóó binnen, omdat er een klink aan de deur was.

„Bé je boven, ope?” schreeuwde ze.

„Ja,” zei een buurtje, „ze is zóó thuis gekomen. Ze was zoo blij, de ziel, ze vindt het ook nergens zooas hier, zoo. . .”

Maar Aal was al bijna boven.

„Moeder Maria,” gilde ze, toen ze haar voor in den stoel vond, blauwzwart met wijd open mond en starstarende oogen.

„Moeder, wat bè je nou toch begonnen, je kon 't ommers niet, is 't bij mijn nou toch zoo'n hel voor je,” barstte ze uit. „Toe, zeg nou 's wat, ik ben 't, Aal,” riep ze radeloos en greep haar hand.

Die was kil en stijf.

„God allemachtig, ze is dood!” . . .

Aal de trap af.

„Help, help, ze is dood!” en wanhopig liep ze heen en weer om hulp en raad, dat de oudjes nieuwsgierig langs de gordijntjes tuurden met verbaasde gezichten.

Enkelen kwamen naar buiten.

„Wat zeg u?” vroeg de doove buurvrouw.

„Ze is dood, mijn moeder,” gilde Aal radeloos aan d'r oor.

„Heere, God!” stamelde de doove en liep naar den overkant.

„Bel, bel, is vrouw Leendertsz dood. 'k Zag ze nog zoo lopen. Heere, Heere, is dat schrikken, vrouw Leendertsz gestorreve.”

Maar Aal voelde, dat ze hier geen hulp kon krijgen. Even liep ze nog naar boven. Als ze zich eens vergist had! Maar moeder zat nog precies eender, alleen het hoofd wat dieper gezonken.

Toen holde ze weg om Aal te halen van het karwei. . .

's-Gravenhage '09.